

Zvončki.

I.

olina, kjer je živel Potokarjeva Milica, je bila tiha, polna samih lepih sanj. Sredi doline, sredi zatega polja, napol skrita med senčnimi jablanami, je dremala vasica. Hišice nizke, s slamo krite, samotni skednji in kozoleci. Ljudje dobri, prijazni, gostoljubni. Blagoslov božji je rosil na to dolino, da je polje vedno obilno rodilo in da so se jablane v jeseni vedno šibile pod težo debelih rdečih jabolk.

Milici je bilo komaj sedem let. Kakor majhna zlata kraljičica je bila, vedno vesela, žvrgoleča. Ponos in veselje očeta Janeza, krojača, in matere Agate, ki je svojo edinko ljubila nad vse na svetu. Sedeli so v veliki kmetiški sobi. Oče Janez je šival, mati Agata je vrtela kolovrat, a Milica se je igrala na klopi z mladim rumenim zajčkom, ki ga ji je podarila dobra botra Katra. Imeli so tudi kanarčka. V kletki, obešeni na steni, je tičal lepi ptiček in vsako popoldne drobil svoje sladke pesmice.

To je bilo pozimi. Ko pa je nastopila pomlad, so Potokarjev oče pustili šivanko in prijeli za plug. Mati pa so se odpravili z motiko na njivo, da posejejo različna semena. Solnce je sijalo, nad njivami in travniki so se spreletavali svatovskopisani gizdavi liščki, bleščeči v solncu kakor prelestni mavričasti utrinki, v smrekovem gaju za potokom pa so grulile grlice. A na visoki fižolovki kraj njive, kjer so se z motiko v roki šibili pri svojem delu Potokarjeva mati, se je košatil škorec, črn in svetel kakor olikan škorenj.

II.

Posijala je pomlad in se nasmehnila Milici, ko je ležala zjutraj še v svoji beli posteljici. Skozi odprto okno so sijali zlati solnčni žarki in trepetali na sliki svetega Martina, ki je visela na steni. En žarek je prišumljal tudi do Milice in jo pobožal po polnih, rdečih ličkah. In Milica je poskočila iz posteljice, viknila in

zapela in obstala pri odprtem oknu. Videla je, kako stopajo oče sključeni za plugom na njivi; videla je na kraju njive mater, kako se z motiko pripogibljejo k zemlji; videla je na visoki fižolovki škorca, v ozračju bleščeče liščke, nad njimi jasno, modro nebo, in nič več ni imela obstanka v sobi. Še je zavriskala in poskočila, potem pa odskakljala iz hiše in se ni ustavila prej, da ni bila na njivi pri materi in očetu. Očetu je

pomagala poganjati pri oranju volička, materi posejavati semena, a škorceu na fižolovki je žugala s prstom: »Čak me, čak, ti grdavž črna!« Hlapec Matija, ki je trosil na njivi z dolgimi vilami gnoj, je vse to videl in slišal in se je smejal tako, da sem ga čul še jaz, ki vam pišem to zgodbo, prijateljčki mladi.

III.

Opoldne tistega dne so obedovali Potokarjevi kar na njivi. V dišeči vonj pečene kaše, ki so jo zajemali iz velike sklede, čepeči ob plugu, se je mešalo puhtenje iz svežih brazd. Milica je slonela stisnjena ob materi in pazljivo poslušala hlapca Matijo, ki je pravkar pripovedoval pravljico o zmaju in zakleti kraljičici — ko nenadoma zašume preko njive nagli ženski koraki. Vsi se ozrejo — botra Katra je prihajala!

»Dober dan Bog daj, dober tek in srečo dobro!«

Tako je pozdravila botra Katra, odložila krivenčasto palico in veselo-skrivnostno pogledala Milico.

»Oh, teta, teta!« — se je razveselila deklica in planila pokonci. »Povejte, kaj ste mi prinesli, teta? Ali imate kaj cukrčkov zame?«

»Kaj pa še!« se je zasmejala botra Katra. »Kar same cukrčke bi ti jedla, kajne, ti škrateljček mali! ... Ampak prinesla sem ti nekaj drugega, Milica, nekaj vse lepšega kakor so cukrčki ...«

In botra Katra je posegla v košarico, ki jo je nosila obešeno na levici.

»Pokažite teta!« je zavrnila Milica, vzpenjaje se pred ženico na prste.

A botra Katra je že izvlekla iz košarice svoj dar.

»Zvončki, Milica!«

V starkini roki so bingljali zvončki, beli, sladki, smehljajoči se — kar šopek — in radovedno gledali Milico, kako izteza proti njim ročice.

»Oh, zvončki, zvončki!« je plosknila deklica radostno z dlanmi. »Pa povejte, teta, kje ste jih dobili, te lepe zvončke?«

»Tam doli za potokom,« je povedala starka. »Toliko jih je tam, Milica, da je veš breg bel...!«

»Samo, da vem!« je poskočila deklica okrog starke. Tiščala je botrin dar, lepe zvončke, v svoji drobni ročici in gostolela: »Jutri pojdem sama tja k potoku, da veste teta, in vse tiste zvončke bom potrgala in prinesla domov...«

IV.

Drugi dan je bila Milica res ob potoku. Zgodnje jutro je bilo, v gaju za potokom so že žvižgali kosi, solnček je sijal nad vrhovi vitkih brez in zlatil zeleni mah pod njimi — Milica pa je sedela med belimi zvončki, žvrgolela in prepevala.

Do obeda je sedela tako med zvončki in jih trgala. Ko pa je stopila opoldne na njivo k očetu in materi, obložena s samimi zvončki, bi jo tadva skoraj ne bila več spoznala: med belimi zvončki je bila najlepší beli zvonček ona sama.

